

EGLUTĒ

RUGSĒJIS-SPALIS * 2007 * SEPTEMBER-OCTOBER VOL 58 NR. 4

EGLUTĖ

RUGSĖJIS-SPALIS *2007* SEPTEMBER-OCTOBER VOL 58 NR. 4

PRIE EGLUTĖS SUSIRINKO:

Rudenėlio kraitelė....1

Pasakų senelės pasakos
Kaip katės pelių fermą
statė....2
Lenktynės....8

Senolio padavimai,
legendos, istorijos

Vėlinės....10

Zemės ir dangaus žiburėliai....11

Žolinė....15

Raktažolė....16

Karalaitė iš

pilaitės....17

Rugiagėlė....18

Neužmirštuolė....19

Mindaugas....20

Ar žinai?....24

Viešpaties spindulėlis...22
Laisvalaikiui...31

Galvosūkių...33

Pirmame viršelyje: Elytės Aušraitės piešinys. Bostono lit. mokykla.

EGLUTĖ: mėnesinis lietuviškas laikraštėlis vaikams užsienyje. Išeina 5 numeriai per metus; prenumerata - 15 US dol., į Lietuvą ir kitus kraštus - 20 US dol. Atsiųstą medžiagą redakcija taisy ir tvarko savo nuožiūra.

LEIDŽIA: JAV LB Švietimo taryba

REDAKTORĖ: Aušra Spitrienė

ADMINISTRACIJA, MAKETAVIMAS, SPAUSDINIMAS: Ričardo spaustuvė. tel.: 708-430-1911

EGLUTĖ (USPS 169-200)(ISSN 1078-411X) a magazine for children in Lithuanian language. Published 5 times a year except July and August. Yearly subscription \$15.00 single copy \$3.00, to Lithuania and other countries. \$20.00 (USA currency). Published by Lithuanian Educational Council of the USA, Inc., 8812 W. 103 rd. St., Palos Hills, IL 60465. Second class postage paid at Lackport, IL 60441. Postmaster send address corrections to:

Eglute Lithuanian Educational Council of the USA, Inc., 8812 W. 103 rd. St., Palos Hills, IL 60465.

RUDENĖLIO KRAITELĖ

Violeta PALČINSKAITĖ

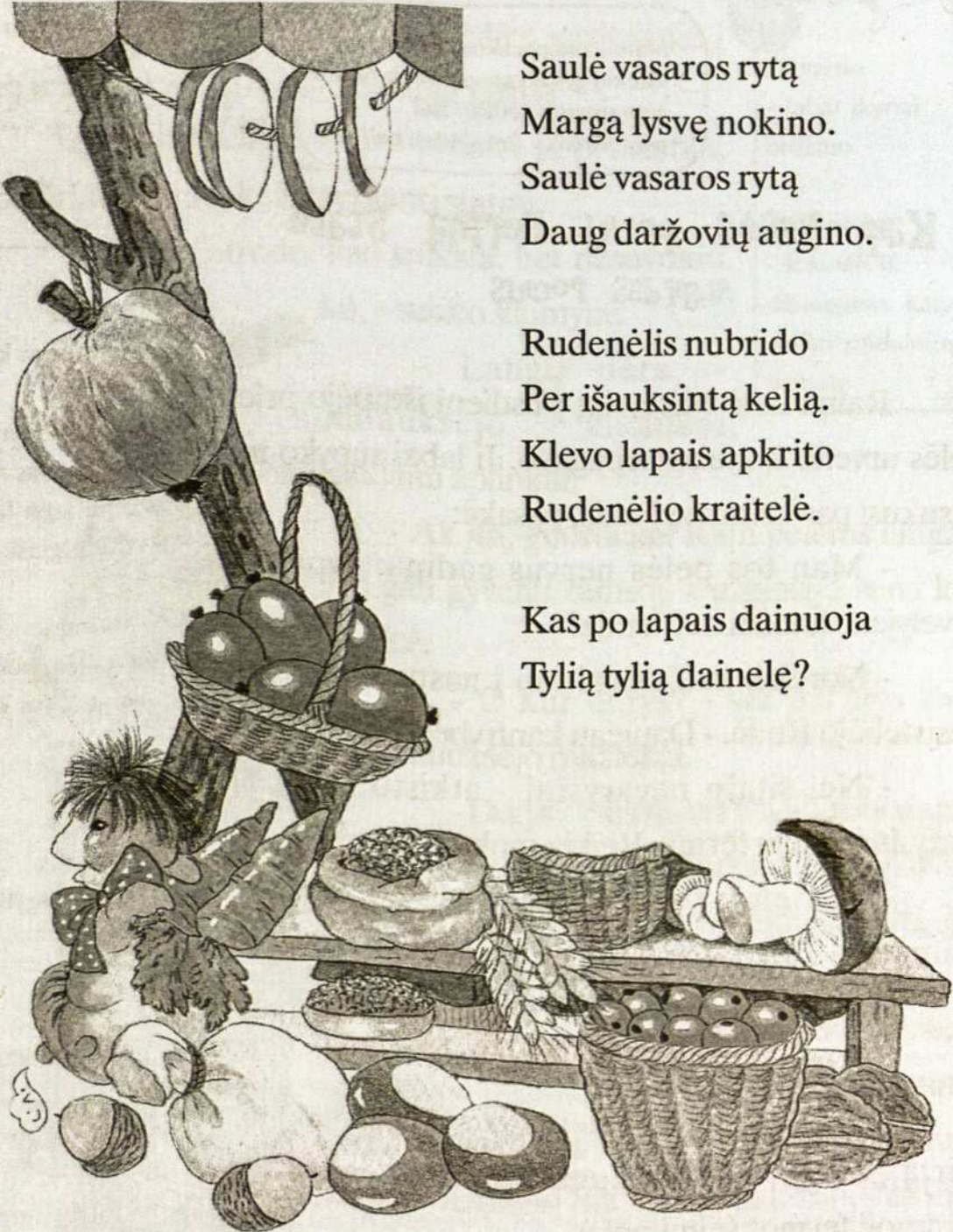
Rudenėlis nubrido
Per išauksintą kelią,
Klevo lapais apkrito
Rudenėlio kraitelė.

Rudenėlis kraitelę
Bruknių uogom apkaišė.
Rudenėlio kraitelėj
Šitiek saulėtų vaišių!

Saulė vasaros rytą
Margą lysvę nokino.
Saulė vasaros rytą
Daug daržovių augino.

Rudenėlis nubrido
Per išauksintą kelią.
Klevo lapais apkrito
Rudenėlio kraitelė.

Kas po lapais dainuoja
Tylią tylią dainelę?

EGLE

Iš avelių debesų
Vėjo siūlu vilnoniu,
Mezga pasaką senelė,
Deda pasakų skrynelėn.
Atsisėsk ir paskaityk
Pasakų šalin sugrįžk.

Matai, kad pasakose būna daug
visokių gražių senoviškų ir nevisai
suprantamų žodžių. Bet
nenusimink - Senelė tau paaiškins.

Kaip Katės pelių Fermą Statė

ALGIRDAS POCIUS

Raina katė Micė visą pusdienį išstupėjo prie
pelės urvelio ir nieko nepagavo. Ji labai supyko ir,
užsukusi pas kaimynę Rudę, pasakė:

- Man tos pelės nervus gadina: cypauja
urvelyje, o laukan neišlenda!

- Norėjai, kad tiesiai tau į nasrus pultų?! -
nusistebėjo Rudė. - Daugiau kantrybės, brangioji!

- Ne, šitaip nevargsiu! - atkirto Micė. -
Statysiuos pelių fermą. Reikia mokytis iš žmonių!

- Miau miau, tikrai gudriai sugalvojai! - pagyrė
kaimynė. - Kai praturtėsi, gal ir mane pavaišinsi?

- Žinoma. Tik ne už aciū. Turėsi man padėti!

- O ką reikės daryti?

- Patalkinsi. Man vienai bus sunku sukalti
tvirtą gardą, kuriame auginsiu peles, - pasakė
būsimoji fermos šeimininkė.

Raina katė

- arba marga katė.

Nervus gadina

- tada kai kas nors
negerai arba labai
įkyriai elgiasi.

Nasrai

- tai didelė burna
tinkanti kitus ryti.

Pavaišinti

- į svečius
pasikvietus,
skaniai valgyti
duoti.

Patalkinti

- padėti sunkius,
arba nelabai
sunkius darbus
dirbti.

- Mielai! Dar ir vaikus atsivesiu, - pažadėjo kaimynė.

Micė buvo rimta katė: ką sumanydavo, tą padarydavo. Netrukus po seno svirno grindimis, kur buvo pakankamai erdvės ir nelandžiojo šuo Striukis, prasidėjo didelė statyba. Dvi katės ir dar trys maži kačiukai statė pelėms gardą. Kaukšėjo plaktukai, džyreno pjūklai, ir puikus tvartas kilo ne dienomis, o valandomis. Užbaigusi darbą, Micė pasitraukė į šalį ir iš atokiau apžvelgė būsimą fermą.

- Kažko dar trūksta, - pasakė ji, priekabiaj apžiūrinėdama sakais kvepiantį statinį.

- Ir man atrodo, kad trūksta, bet nesuvokiu ko, - sutiko kaimynė.

- Langų nėra, - sumiauksėjo kačiukai, striksėdami aplinkui.

- Ak jūs, gudročiai! Kam pelėms langai?! Jos gali gyventi tamsoj, - užginčijo sena katė Micė.

- O kur durys? - vėl visi trys kartu sumiauksėjo mažiukai.

- Durys? - susimąstė Micė, stebėdamasi vaikų protu. - Gal jūsų tiesa - durys reikalingos. Teks gerą užraktą įtaisyti, kad pelės nepabėgtų.

Abi katės vėl ėmėsi darbo ir sukalė nedideles dailias dureles. Iš karto pelių gardas pasidarė panašus į tikrą fermą. Visi kačiukai sulindo į namelio vidų ir ėmė linksmai strikinėti, dainuoti:

Sumanydavo

- ką nors labai gudraus sugalvodavo.

Svirnas

- tai toks namas grūdams ir kitokiom gėrybėm laikyti.

Džyreno

- labai įkyriai brūžino.

Strikinėti

- šokinėti iš džiaugsmo, kaip vaikai saldinius pamatę.

Prašom, pelytės, prašom, pilkutės,
Į mūsų namelį valgyti duonutės!
Mes jus pamylėsime, sočiai papenėsime,
Paskui sugausim ir paragausim!
Mūsų nameliai - tikras gražumėlis!
Skubėkite, mažytės pilkosios pelytės!

Kačiukai iš tikrųjų taip linksmai šoko ir taip gražiai dainavo, kad ir jų motinoms kilo noras pasidžiaugti savo darbu. Jos abi išispraudė pas vaikus į gardelio vidų.

Tuo tarpu sena žiurkė Kreivadantė visą šią linksmybę piktai stebėjo pro mažą plyšelį iš savo urvo. Jai labai nepatiko po svirnu pradėta statyba.

Kai tik visos katės atsidūrė gardelio viduje, ji greitai prišoko, užtrenkė durikes ir užrakino. Pati ėmė patenkinta garsiai juoktis:

- Nei pirkau, nei dovanų gavau, o štai kaip praturtėjau! Kam norėsiu, tam parduosiu! Visos katės mano kišenėje!

Micė ir Rudė nagais braižė durikes, bildino sienas, bet išsilaisvinti nepajėgė. Namelis buvo stipriai surestas, ilgomis vinimis sukaltas.

Belaisvės girdėjo, kaip juokėsi žiurkė Kreivadantė. Jos ėmė grasinti žiurkei:

- Tu sena pasmirdėle! Baik juokus ir greičiau atidaryk!

Bet Kreivadantė tik patenkinta

kikeno ir bėginėjo apie namelį.

- Kviečiu visas mano giminaites peles, pilkas ir rudas, pasižiūrėti į mūsų skriaudėjas! - šaukė žiurkė.

Mažosios pelytės po truputį įsidrąsino ir iškišo smailas nosytes iš urvelių. Jos labai bijojo kačių, o kai vakar išgirdo apie statomą fermą, buvo visai nusiminusios. O štai drąsuolė Kreivadantė taip gudriai apgavo plėšrūnes! Dabar ji patenkinta kvatojo, dūko ir šokinėjo.

Pelytės išlindo iš urvelių, o viena kita smalsesnė prisiartino prie keistojo gardo ir bandė pro plyšelį žvilgtelėti į vidų. Bet tuo tarpu katės kad sukniauks baisiais balsais, kad ims nagais draskyti sienas - visos drąsuolės strimgalviais puolė į savo urvelius. Net Kreivadantė, ir ta suvirpėjo. Su katėmis nepajuokausi. Jos fermą pastatė, jos gali ir sugriauti. Todėl žiurkė ėmė taikingai kalbėti:

- Nesidraskykit! Geriau ramiai pradėkim derybas!

Katės labai neapkentė Kreivadantės, kitu atveju su ja visai nesikalbėtų, bet ką darysi, jei taip kvailai pakliuvai į spąstus.

- Ko nori, nušiurusi ilgauodege?

- Pažadėkit nekurti pelių fermos, tada paleisiu, - pasiūlė žiurkė.

- Ak tu, pasmirdėle! Dar to nebuvo, kad mums įsakinėtum! - pasipiktino katės ir

Išispraudė

- sunkiai vidun įlindo.

Bildino sienas

- į sienas stukseno.

Pasmirdėlė

- nesipraususi. Juk žiurkės bėgioja, įvairius negerus darbus dirba, o nusiprausti neturi kada.

Kvatojo

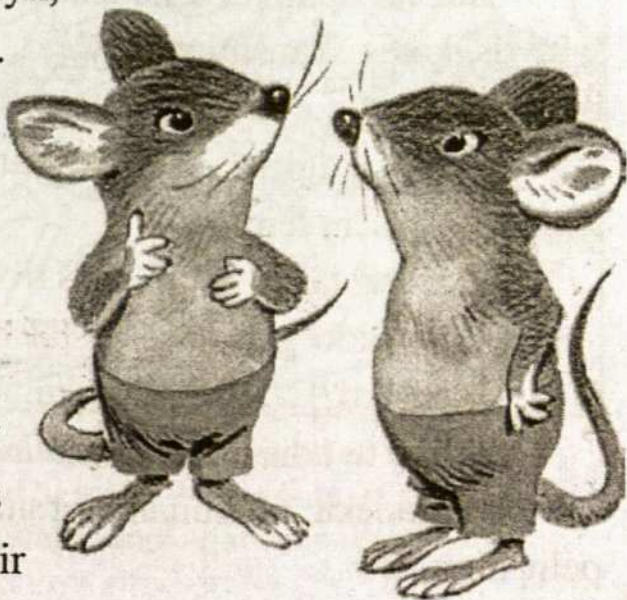
- garsiai juokėsi.

Dūko

- linksminosi kaip vaikas išdykėlis.

Taikingai kalbėti

- gražiais žodžiais susitaikyti bandyti.

Užkąsti

- pavalgyti, tik labai nedaug.

Nosimi**šniurkštelėjo**

- kai verkti norisi pradėti nosimi šniurkščioti.

Šmirinėti

- aplinkui lakstyti ir visur landžioti.

Troba

- namai.

dar atkakliau ėmė braižyti sienas.

- Patupėkit, kol proto įgausit. Aš einu užkąsti, juk jau vakarienės laikas, - ramiai tarė žiurkė ir šmurkštelėjo į urvą.

Pasidraskė, pasibaladojo katės, bet nieko nepešusios apsiramino. Micė žvilgtelėjo į bičiulę Rudę, į jos nusiminusius vaikus ir, norėdama kaip nors paguosti, pasakė:

- Matote, kokį stiprų gardą sukalėme?! Iš jo pelės tikrai nepaspruks!

- O kaip mes? - sumiauksėjo kačiukai.

- Argi čia mums bloga?! Švaru, šilta... - guodė Micė. - Vakare tikriausiai pasirodys mūsų tėvelis Rainis. Jis mus išlaisvins.

- Jau valgyti norisi... - verkšleno pati mažiausioji juoda katytė.

- Turėk kantrybės! Nedaryk gėdos kačių giminei! - subarė ją motina.

Mažoji nurimo, tik dar nosimi šniurksėjo ir letenėlėmis šluostė akis.

Laikas slinko labai lėtai, tarsi visai sustojo, o katinas Rainis nepasirodė nei vakare, nei naktį. Gal pas kaimynus užtruko ar su meškeriotojais prie upės tupėjo - kas jį supaisys. O tuo tarpu jo šeimyna nusiminusi ir ašarodama kentė savo pačių susikaltame kalėjime.

Kai vėl aplinkui ėmė šmirinėti žiurkė Kreivadantė ir bjauriai šaipytis, katės skausmingai tylėjo, o dar po valandos ėmė prašytis išleidžiamos.

- Nejuokauk! Prašau, atidaryk duris! - reikalavo Micė kaip vyriausia iš kačių šeimos.

- Mes už tai atnešim tau iš trobos kokį nors gardumyną!

- Atsirado geradarės! Gal dar pakviesit iš vieno dubenėlio pienuko palakti?! - Šaipėsi žiurkė.

- O ko tu norėtum? - pasiteiravo Rudė.

- Pažadėkit, kad sunaikinsit šitą bjaurų gardą ir niekada nesteigsit pelių fermos!

- Pažadame, pažadame! - sumiauksėjo mažieji kačiukai.

Senės katės dar abejojo - labai jau nesmagu nusileisti nušiurėlei žiurkei. Bet ir jos nežinojo, kaip išsigelbėti iš bėdos.

- Pažaidėm ir užteks, - tarė Micė. - Apsieisim be fermos. Tiek metų pragyvenom...

Atrakinusi dureles, žiurkė Kreivadantė nėrė į urvą, o katės visu būriu išgarmėjo iš narvo. Jos taip apsidžiaugė atgavusios laisvę, kad visos kaip susitarusios tuoj išliuksėjo iš po svirno. Norėjo kuo greičiau nutolti nuo bjauraus medinio kalėjimo, kuriame praleido visą naktį. Gėda kam nors prisipažinti, kad jį pačios pasistatė.

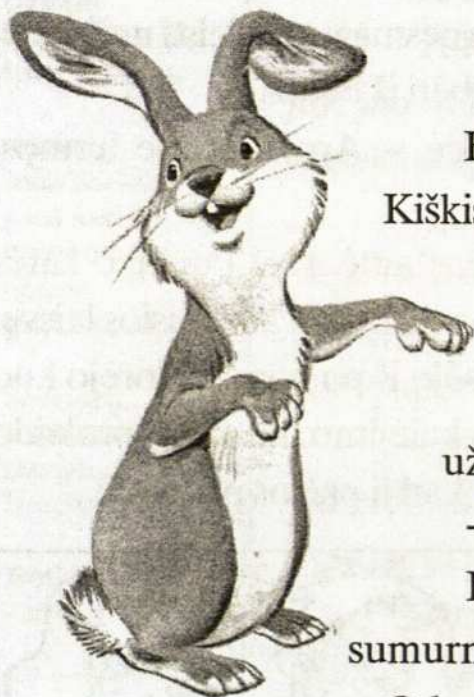
Nuo to karto niekas pasaulyje negirdėjo, kad katės kur nors būtų įsirengusios pelių fermą. Tupi kantriai prie urvelio ir laukia, kol žiopla pelytė kyštelės juodą snukutį. Ne viena taip pakliuvo katėms į nagus. Pačios kaltos, kad buvo neatsargios. Juk kačių toks darbas - peles gaudyti!

Susirinko daug vaikų piešt pikčiurnų katinų,
Pažiūrėk ar tu matai dešimt skirtumų tenai.
Jeigu skirtumus randi - dar nuspalvinti gali.

LENKTYNĖS

PaSaKa

Eina rugių pakraščiu ežys ir sutinka kiškį. Kiškis, tąsyk apsilkęs naujais rudais kailiniais, ilgus bajoriškus ūsus susišukavęs, tik išdidžiai pažvelgė į ežį ir nepasisveikinęs norėjo praeiti pro šalį, bet ežys jį užkalbino.

- Laba diena bajore! Kurgi keliauji?

Kiškis dėbtelėjo skersa akimi ir sumurmėjo:

- O kas tau darbo spygliuočiau? Einu ten, kur man reikia. Noriu per dieną visus savo laukus apkeliauti, pažiūrėti, kaip javai auga. Juk žinai, kad man priklauso visi laukai ir pievos.

- Ne, nežinau, - atsakė ežys, - visą laiką maniau, kad jos man priklauso, daugiau niekam.

- Tau! – nusišaipė kiškis. – Kam tau laukai ir pievos? Juk tu su savo juokingom kojom per dieną kažin ar šimtą metrų nukeliauji. Ežį labai užgavo kiškio pajuoka ir nutarė jį pamokyti.

- Prašau nesijuokti iš mano kojų. Bėgant lenktynių dar nežinia kuris kurį aplenktime.

- O, tu, pagyrų puode, - vėl piktai nusijuokė kiškis, - kur tau su manim susilyginti.

- Gerai, tada eikim lenktynių.

- Eikim, - sutiko kiškis.

Sutarė abudu bėgti paežere ir susitikti prie pamiškės kelmo. Lenktynes pradėti rytojaus dieną, saulei tekant.

Švintant ežys atsivedė ežienę ir pastatė ją prie kelmo.

- Tu čia stovėk ir lauk atbėgančio kiškio. Kai tik jis pasirodys,

tuoju riktelėk: "O aš
jau čia! Labai ilgai
užtrukai". Reikia
pamokyti šį
pagyrūną, nes
labai jau išdidus
pasidarė. Mūsų
melas išeis jam į
naudą.
Saulei tekant
kiškis ir ežys

atsistojo paežerėje pasiruošę lenktynėms. Kai tik pirmasis spindulys
švystelėjo už miško, kiškis suriko "Pirmyn!" ir nuskuodė kiek tik
jėgų turėdamas.

Tačiau pasiekęs kelmą išgirdo ežio balsą: "O aš jau čia!" Jam
nė į galvą neatėjo mintis, kad čia ne ežys,
o ežienė. Nežinodamas, ką daryti, sako:

- Bėkim dar kartą.
- Bėkim.

Ir vėl kiškis nukūrė į paežerę,
bet čia jo jau laukė ežys.

- Po galais. Kaip lėtai
judi. Stačiai sušalau tavęs
belaukdamas. Kur jau tau
eiti su manim lenktynių.

Susigėdo kiškis ir tyliai
nusliūkino į šalį.

Mama, tėti ir senele,
iškeliauju! Viso gero!
Aplankysiu debesėlį
Ir namo sugrįšiu vėliai!

NUSPALVINK

EGUTĖ

VĖLINĖS

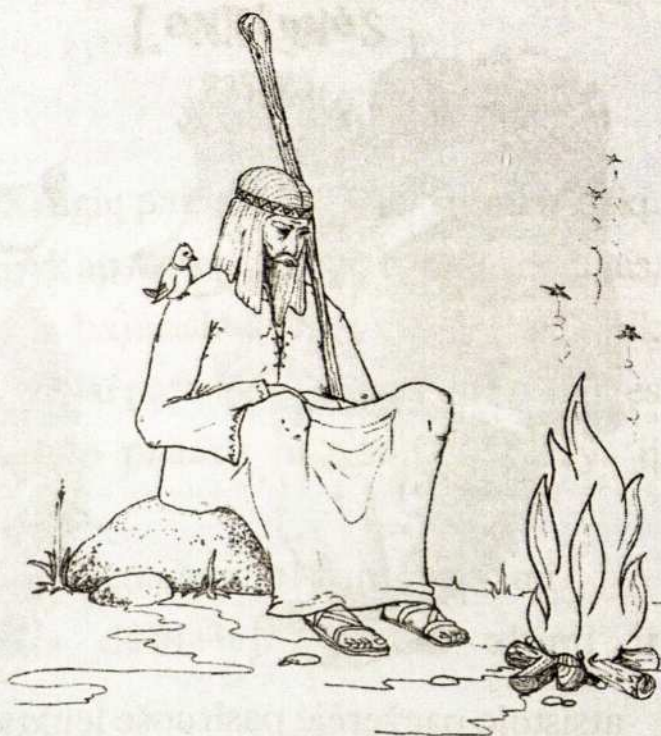
Dalia KUDŽMAITĖ

Kaiburėlių šalis

Čia medžių ir paukščių,
Šventų kaiburėlių šalis.
Čia pirmas suvirpa
Saulelės gailus spindulys.

Čia pats mėlyniausias
Kaitroj – šulinėlio vanduo,
Čia ilgas ir giedras
Baltų chrizantemų ruduo.

Čia krūmas kiekvienas,
Kiekvienas šešėlis brangus.
Ir permirkęs takas,
Ir Vėlinių baltas dangus...

Kiek legendų, padavimų
Mūs senoliai vis dar žino.
Buvo tai labai senai,
Kai gyveno milžinai,
Laumės gelsvą kasą pynė
Iš tautosakos lobyno.

Žvaigždynų tiltais pereisim dviese

Iš tolo šviečia
Kryžius lyg gulbė,
Dega nesudega
Vėjyje tulpė.

Senole mano,
Ar tau nešalta?
Aš sukalbėsiu
Tau savo maldą.

Aš sukalbėsiu
Tau maldą šviesią,
Žvaigždynų tiltais
Pereisim dviese.

Žemės ir dangaus žiburėliai

Sofija Sasnauskaitė

Nuo seniausių laikų tikima, kad žmogus turi ne tik kūną, bet ir sielą, kuri ir po mirties gyvena. Kur ir kaip įvairiais laikais skirtingai manyta. Tas ypač atsispindi mūsų tautosakoje: raudose, pasakose. Jose minimi mirusieji, pavirte paukščiais, medžiais. Matyt todėl kai kurie medžiai ar jų giraitės senovėje buvo garbinami. Medžių ir mirusiųjų ryšį rodo ir statyti paminklai: vyrams – ažuoliniai, moterims – epušiniai. Kai kur sodino tik medžius: moterims – egles, liepas, iervas, vyrams – ažuolus, klevus...

Lapkričio 1-ąją – Visų šventųjų dieną seneliai išvažiavo bažnyčion.

Likę namuos, mama su Žilvinu pasakojo Eglutei, ką buvo iš senelių girdėję ir skaitę. Dabar pas mus mirusieji laidojami žemėje.

Buvo laikai, kai juos degindavo. Žilvinas atsinešė

knygą ir paskaitė, kaip buvo laidojamas Lietuvos

didysis kunigaikštis Kęstutis, miręs daugiau

kaip prieš šešis šimtus metų. Apvilko jį

kunigaikščio rūbais su šarvais, padėjo

kardą, ietį, lanką su strėlėmis. Drauge

lauže sudegino išpuoštą žirgą,

medžioklės šunis, sakalus, ragus,

lūšies ir meškos nagus.

Tai, kad kunigaikštį

laidojo su jam derančiais

rūbais ir ginklais bei

m e d ž i o k l ė s

pagalbininkais, rodo

tuometinį tikėjimą jog

pomirtiniame

Senolis girdėjo - jūs
irgi paklauskite ir
kitiems pasakykite ko
liaudies išmintis moko.
PATARLĖS IR PRIEŽODŽIAI

*Sena patarlė amžinai
nepasens.*

*Svetimu protu netoli
tenujosi.*

*Greitai žmogus užaugi,
dar greičiau pasensti.*

*Dainuok dainelę, kol
turi jauną širdelę.*

*Gimtinėj ir juoda pluta
- pyragai.*

gyvenime jam jų prireiks.

Truputį pagalvojusi mama tęsė:

- Jau sakiau, Eglut, senovėje žmonės pomirtinį gyvenimą labai įvairiai įsivaizdavo. Tai mirusysis kuo nors pavirsta, tai lieka pats savimi ir gyvena įprastą gyvenimą, bet jau ne šiame pasaulyje, o Dausose. Įprasta sakyti, kad mirusieji žvaigždėtu Paukščių Taku skrenda į Dausas. Kaip ten bebūtų, mūsų reikalas, kol gyvi esam, mirusius tinkamai palaidoti, gerbti amžino poilsio vietą.

Pokalbį pertraukė iš bažnyčios grįžę seneliai. Jie papasakojo apie iškilmingas pamaldas šventiesiems atminti. Juk šventieji – tai kažkada gyvenę žmonės, visas savo jėgas skyrę tam, kad kuo daugiau abejojančių, besiblaškančių įtikėtų į Dievą, jo galybę ir meilę.

- Rytoj – Vėlinės, - pasakė senelė ir ėmė pasakoti apie šią iš amžių glūdumos mus pasiekusią šventę. Per ją pagerbiami visi mirusieji. Data – lapkričio 2-oji nusistovėjo

PATARLĖS IR PRIEŽODŽIAI

*Genys margas, svietas
dar margsnis.*

*Kokie miltai, tokia
košė.*

*Ant žemės sėdintis,
neturi kur nukristi.*

*Ne viskas auksas, kas
auksu žėri.*

*Kas kitam kilpas
spendžia, pats įkliūva.*

*Daug rankų didelių
naštą pakelia.*

*Tik nelaimėje pažinsi
draugą.*

nelabai senai. Anksčiau Vėlinės, kitaip dar vadinamos Ilgėmis, trukdavo ne vieną dieną, o ilgesnį laiką. Vienų liudijimais, jos būdavo spalio mėnesį, kitų – lapkričio pirmą savaitę, trečių – nuo šv. Mykolo (rugsėjo 29-osios) iki šv. Martyno (lapkričio 11-osios). Tikėta, kad mirusieji globoja gyvuosius ir rudeni, nuėmus nuo laukų derlių, vėlės grįžta namo pasižiūrėti, kaip sekėsi jų artimiesiems. Per tūkstantmečius klostėsi Vėlinių apeigos, kuriose visuomet svarbiausia buvo ugnies deginimas, vaišės su aukomis bei maldomis deivei Veliuonai, dievui Perkūnui, kitiems mirusiųjų globėjams.

Senovėje pagoniškos apeigos vykdavo aukų deginimo vietose – alkose. Vėliau jos perkeltos į namus. Šeimininkai iškūrendavo pirtį, kad vėlės prieš vaišes galėtų nusiprausti. Pirkioje prie vaišių stalo būdavo tiek kėdžių, rankšluosčių ir marškinių, kiek tikėtasi vėlių. Vaišėms pjaudavo aviną (senovėje jis buvo svarbiausioji auka vėles globojančioms dievybėms), kepdavo mažomis bandelėmis duoną, avino skrandyje šutindavo grikių košę, virdavo barščius, kopūstus, kruopų košes. Apkrautą stalą kuriam laikui palikdavo, kad vėlės galėtų ramiai pasivaišinti. Vėliau joms ruoštus patiekalus nešdavo į kapines, dalindavo elgetoms, dalį jų paaukodavo bažnyčiai.

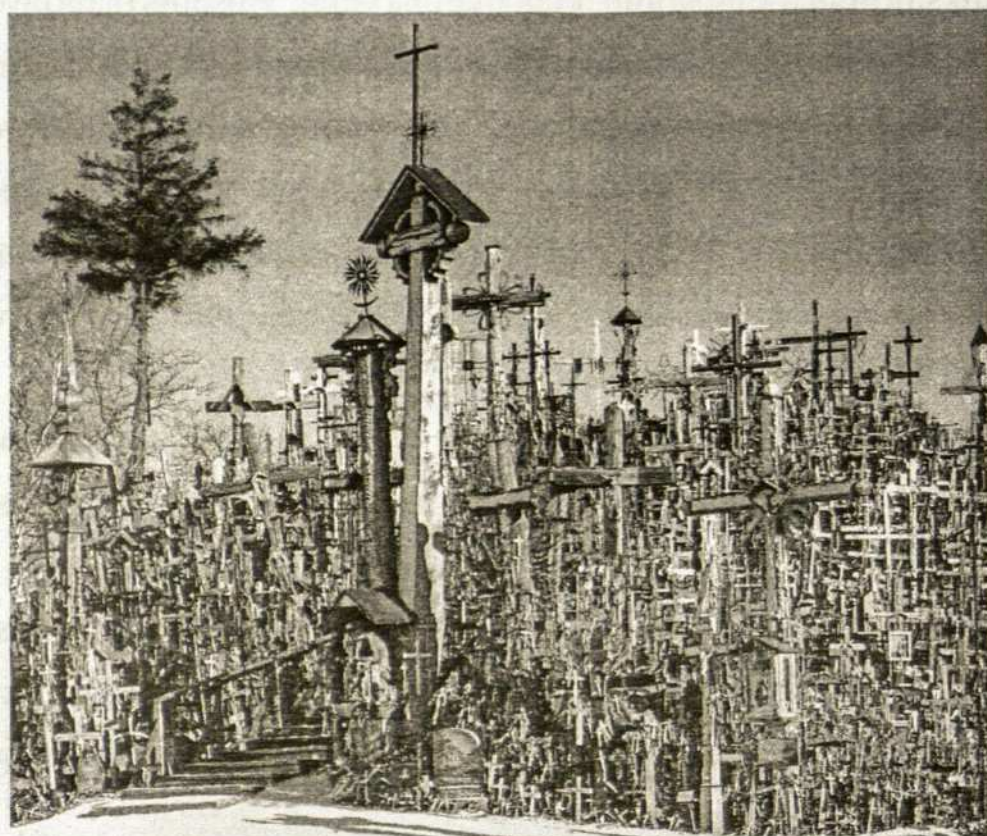
Dabar manoma, kad vėlėms nereikia žemiško maisto, juk jos kiekvieną akimirksnį tolsta nuo mūsų. Degančios žvakės, rimtis, nuoširdi artimųjų malda – tinkamiausia pagarba mirusiems.

Lapkričio 2-osios vakare, nešdami senelio padarytus žibintėlius, visi patraukė į kapines. Iš pradžių Eglutė ėjo pirmoji. Baigiantis alėjai, atsigrėžė ir net suvirpėjo nuo niekad nepatirto jausmo. Tirštoje sutoje

stūksojo nebylūs medžiai. Vorele einantys Žilvinas, sesutės, mama ir seneliai atrodė lyg tamsūs šešėliai. Žvalių liepsnelės paslaptینگai virpėjo, retkarčiais apšviesdamos drabužius, veidus. Eglutė palaukė mamos, čiupo jos ranką. Visą kelią nepaleido.

Prieš išeinant senelis patarė į viską – medžius, upelį, laukus, keliuką – žiūrėti kaip į gyvus. Tada gamta pritars žmonių maldai. Eglutei tas labai patiko ir dabar ji su viskuo sveikinosi, kvietė kartu melstis.

Kapinaitės nustebino neregėta ramybe. Žvakių žiburiukai nusileido žemyn ant kiekvienam brangių kauburėlių. Pažvelgus į šalis, atrodė, kad kapinaitės gyvos, judančios. O į viršų? Kurį laiką Eglutės žvilgsnis slydo medžių kamienais, kol sustingo dangaus aukštybėje, nesuskaičiuojamame spiečiuje žvaigždžių. Mergaitė pasisveikino su jomis ir nuleido akis. Kas tai? Plevenančios žvakių liepsnelės jai atrodė kaip žvaigždės. Dangus nusileido ant žemės ar kapinaitės pakilo dangun? Ji dar kartą viską peržvelgė. Šviesūs žiburėliai tebemirgėjo. Žemėje ir danguje. Niekas dėl to nesistebėjo... Matyt ši vakarą taip turi būti, pagalvojo Eglutė. Ramiai, netgi be mamos rankos, ji ėjo namo.

Kryžių
kalnas

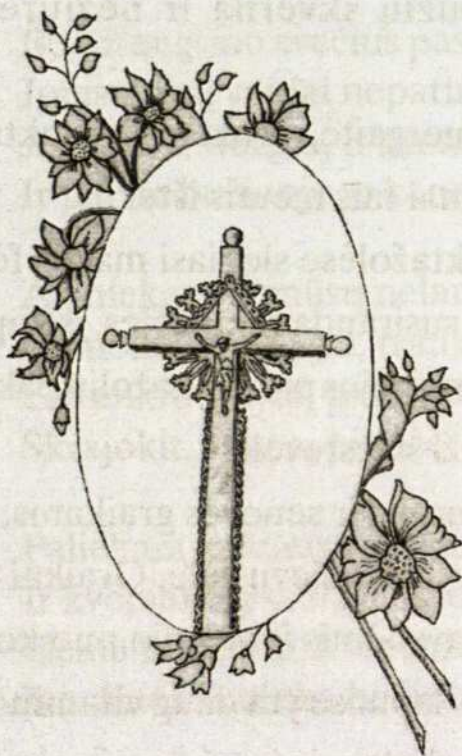
ŽOLINĖ

Martynas Vainilaitis

Išaušo Mergelės Marijos
Dangun paėmimo diena,
Ir svarios šermukšnių žarijos
Nusviro ties klėtim sena.

Gandrai, karalystę apėję,
Vadina kelionėn pačias.
Tik bičių dievaitė Austėja
Dar laksto po pievas plačias.

Šiaurys dar žiedų nebaugina,
Dar slenka migla iš pietų.
- Senele, nuskinsiu jurginą,
Ar tiks prie kardelių baltų?

Senelė jurginą paglosto,
Sujuosia trispalve gija.
- Palaimins iš dieviško sosto
Šią puokštę pati Marija!

Ir mudvi pro Daumanto
gryčią,
Per tiltą šaltinių gilių,
Išeinam ramiai į bažnyčią
Su puokštėm gražiausių gėlių.

Raktažolė

Miškuose, pakrūmėse ar pakelėse žiba auksaspalviai žiedai. Pasistiebę aukštynt ant ilgo stiebelio, jie primena auksinių raktelių ryšulėlį, todėl ši gėlė raktažolė vadinama. Nepaprasti tie rakteliai. Jais durys į šiltas, saulėtas dienas atrakinamos.

Apie šį augalą sukurta daugybė legendų ir padavimų. Viduramžiais buvo pasakojama, kad raktažolės - raktai nuo rojaus vartų, kurie atsitiktinai iškrito iš apaštalo Petro rankų. Puolė Petras gaudyti, bet buvo per vėlu - nupuolė raktai ant žemės, ir iš jų išaugo raktažolė.

Žyniai druidai virė iš raktažolių meilės gėrimą. Rinko gėles gydymui ir magijai ne paprastu būdu, o ritualiniu: basi ir nevalgę jie nuskindavo gėlę per kairį drabužių skverną ir nežiūrėdami suvyniodavo į švarią drobę.

Vokietijoje buvo tikima, kad mergaitė, pirma radusi raktažolę, Vokietijoje vadinamą primule, būtinai tais metais ištekės.

Anglų legendos sako, kad raktažolėse slepiasi mažos fėjos ir pasakų seneliai. Užklupus lietui, jie susiranda raktažoles, įsiropščia į žiedus ir dainuoja daineles. Mėnesienoj fėjos prie raktažolių pakabina po rasos lašelį ir jie šviečia kaip maži šviestuvėliai.

Pavasarinė raktažolė buvo žinoma ir senovės graikams, kurie ją vadino "dodekateonu", tai yra dvylikos dievų gėlė. Graikai tikėjo jos nepaprastomis gydomosiomis savybėmis ir vartojo nuo kosulio, kitų ligų. Anksti pavasarį raktažolės lapuose yra daug vitamino C. Iš jų galima išvirti skanią vitamininę arbatą.

KARALAITĖ IŠ PILAITĖS

Lutauras Degėsys

Pilkoji žolynų paukštele,
Darbščioji gėlynų bitele,
Saldžioji medaus karalaite,
Parodyk man savo pilaite.

Ištieski pūkuotą rankelę,
Parodyk į avilį kelią,
Kukliai pasirišus skarelę,
Išneški visiems po korelį.

Susėsime visi iškilmingai
Ir medų laižysime laimingai.
Pilvai mūsų - besočiai, kiauraliai,
O mes - tarsi bičių karaliai!

Jau laukia svečių prie vartelių
Neramios, nelinksmos bitelės.
Atrodo, kad jos ir nenori
Visiems dovanoti po korį.

Be džiaugsmo svečius pasitinka,
Joms mūsų veidai nepatinka,
Jos užia ir dūzgia, ir skrenda,
Ir jau ne bučiuoja, o kanda!

Ai, niekas čia mūsų nelaukia, -
Namolio, laižytojai, traukiam.
Gyvenkit, žolynų paukštelės,
Skrajokit, gėlynų bitelės.

Paliekam medaus karalaite
Ir kvepiančią saldžią pilaite.
Išeinam, nenorim svečiuotis -
Nes bitės nemoka bučiuotis!

Rugiagėlė

Vieną kartą dangus, žiūrėdamas į žiemkenčius, jiems papriekaištavo: "Visi, kas gyvena Žemėje, dėkoja man. Paukščiai siunčia giesmeles, gėlės - kvapus ir spalvas, miškai - paslaptinę šnabždesį, ir tik jūsų dėkingumo nesulaukiu, nors girdau jūsų šaknis vandeniui ir brandinui varpas".

- Aš tau dėkingas, - atsakė žiemkentys. - Puošiui laukus vaiskia žaluma, o rudenį padengiu juos auksu. Kitaip nemoku padėkoti. Jei man padėtum, apiberčiau tave glamonėmis ir meile.

- Gerai, - sutiko dangus. - Jei tu negali iki manęs pakilti, aš pats pas tave nusileisiu.

Įvyko stebuklas. Tarp rugio varpų išaugo mėlynos gėlės, panašios į dangų. Nuo tada rugiai sulig kiekvienu vėjo pūstelėjimu lenkiasi prie dangaus pasiuntinių - rugiagėlių ir šnabžda joms švelnius žodžius.

Savo lotynišką vardą "centaurea" rugiagėlė gavo mitinės senovės graikų būtybės Kentauro garbei (viršutinė dalis - žmogaus, apatinė - arklio). Kentauras Chironas buvo pats išmintingiausias, turėjo ilgą, ant krūtinės krentančią barzdą. Jis pažino gydomąją rugiagėlės galią ir jomis gydydavo savo žaizdas, gautas mūšiuose su Herakliu.

Rugiagėlių vainikas buvo rastas net faraono Tutanchamono kapavietėje Egipte. Tarp daugybės daiktų iš brangių akmenų ir aukso, sarkofage gulėjo mažas rugiagėlių vainikėlis. Gėlės buvo išdžiūvusios,

bet išlaikiusios spalvą ir formą. Galbūt tai buvo mylimiausios faraono gėlės, kurias atnešė savo mylimam vyrui liūdinti jo našlę.

Lietuvoje rugiagėles rinkdavo kaimo audėjos. Šio augalo žiedais jos dažydavo siūlus. Vaistažolių rinkėjos virdavo rugiagėlių žiedų arbatą. Ją patartina gerti sutrikus virškinimui, dingus apetitui, viduriuojant.

NEUŽMIRŠTUOLĖ

Vieną kartą gėlių deivė Flora nusileido ant žemės ir pradėjo gėlėms dovanoti vardus. Visoms gėlėms ji davė vardus, nė vienos nenuskriaudė ir jau norėjo eiti, bet staiga už nugaros išgirdo tylų balselį:

- Flora, nepamiršk manęs! Duok ir man kokį nors vardą.

Atsigręžė Flora atgal - nieko nesimato. Vėl norėjo eiti sau, bet balselis pakartojo:

- Flora, nepamiršk man duoti vardą.

Deivė tarp žolių pastebėjo mėlyną žiedelį.

- Gerai, - pasakė, - būk Neužmirštuole. Kartu su vardu aš tau suteikiu nepaprastos jėgos - tu padėsi atsiminti tiems žmonėms, kurie pradės pamiršti savo artimus žmones ar savo tėvynę.

Viena legenda sako, kad neužmirštuolės išdygo iš piemenėlio Likavo nuotakos Elgės ašarų, kai jiedu išsiskyrė. Nuo to laiko neužmirštuolės yra atminties, draugystės ir amžinos meilės simbolis.

Neužmirštuolės žaliuoja, melsvai prasimerkia drėgnuose pievų kloniuose, glaudžiasi prie upelių, melsvuoja pelkių pakraščiuose.

Neužmirštuolės lapai apaugę švelnučiais plaukeliais. Tik išsiskleidę jie šiek tiek panašūs į pelės ausis, todėl lotyniškai šis augalas buvo pramintas - "myosotis" - pelės auselėmis. Tegul mokslininkai ją vadina peliausėle, bet daug mielesnis neužmirštuolės, žydrikės, atmintystės, nemiršėlės, neužmaršuilės, mėlynukės, dangaus ašarėlės vardas.

Mindaugas

Vladas Vijeikis

Lietuvos valstybės sujungimas užtruko ilgai ir apie tai tikrų žinių nėra. 1240 m. žiniomis Mindaugui pavyko savo valdžion suimti visas lietuviškas žemes.

Tuoju pat ėmė siekti ir kaimyninių žemių, prijungdamas gudus ir

Smolenską. 1250 m. sudarė sutartį su kryžiuočiais ir apsikrikštijo. 1253 m. Mindaugas su žmona Morta buvo iškilmingai vainikuoti. Kryžiuočiai, nukariavę pusę prūsų žemės nesiliovė puldinėti ir lietuvius. Sėkmingesniai Lietuvos puldinėjimui pastatę stiprią pilį dabartinėje Klaipėdoje. Įtūžę žemaičiai užpuolė kryžiuočius ir 1260 m. ties Saule juos sumušė. Laimėjimo paskatinti sukilo prūsai ir Herkaus Manto vadovaujami išblaškė kryžiuočius. Tačiau sukilimas nepavyko ir prūsai turėjo pasiduoti. 1273 m. žuvo ir Herkus Mantas.

Mindaugo valdymas buvo neramus. Nepatenkinti kryžiuočiai nuolat kėlė maištus. Ne visiems patiko ir bandymai taikingai gyventi su kryžiuočiais ir krikštas. Pagaliau 1263 m. Nalšėnų kunigaikštis Daumantas su suokalbininkais nužudė Mindaugą ir du jaunesnius sūnus.

VASARĄ PAPLŪDYMYJE

RASK ŽAISLUS, SU KURIAIS MERGAITĖS GALĖTŲ PAŽAISTI
SMĖLYJE. NEPAMIRŠK VISKĄ NUSPALVINTI.

VIEŠPATIES SPINDULĖLIS

Jėzus pasakė fariziejams:

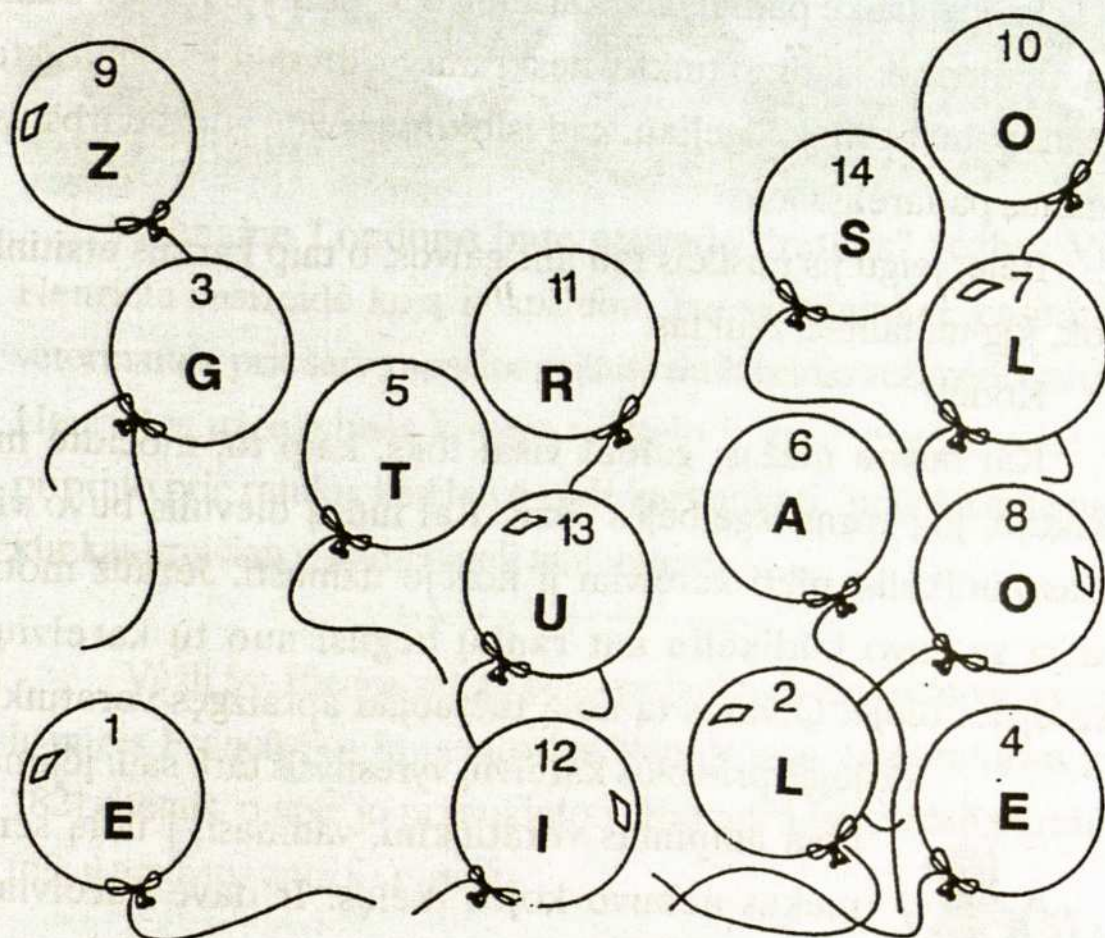
“Gyveno kartą vienas turtuolis. Jis vilkėjo purpuru ir kasdien ištaigingai puotaudavo.

Surask piešinyje pasislėpusį žodį TURTUOLIS ir įrašyk jį virš brūkšnelių apačioje.

*O prie jo rūmų vartų gulėjo vargšas
elgeta, vardu Lozorius. Jis neturėjo ką
valgyti. Ir štai elgeta mirė ir buvo angelų
nuvestas į Abraomo prieglobstį. Mirė
taipogi ir turtuolis, ir buvo palaidotas.*

Surask du žodžius pasislėpusius balionuose.

1 2 3 4 5 6

7 8 9 10 11 12 14

Daug pasaulio įdomybių
Nori sužinot vaikai,
Jas visas Žiniukas žino
Ir užrašo tau tiksliai.
Nori būti Žiniuku,
Tai skaityki iš pradžių...

AR ŽINAI? Kodėl voras laimę neša?

Jei kur lauke pamatysi voratinklį, o jo viduryje ramiai budintį vorą, nedraskyk šilkinio tinklo, neskriausk aštuonkojo architekto – verčiau pabūk prie jo ilgėliau, kad įsitikintum, jog voras darbštus ir sumanus padarėlis.

Beje, jeigu jis nusileis tau ant galvos, o taip kartais atsitinka, žinok, jog tai laimės ženklas.

Kodėl?

Kai buvau mažas, galbūt visai toks, kaip tu, močiutė man pasakojo, jog voras išgelbėjęs Jėzų. Kai mūsų dievulis buvo visai mažas kūdikėlis, pikti kareiviai jį norėjo užmušti. Jėzaus motina Marija su savo kūdikiu ant rankų bėgusi nuo tų kareivių ir pasislėpusi oloje. O voras tą uolą tučtuojau apraizgęs voratinkliu.

Prijojęs prie olos kareivių vyresnysis tarė sau: įėjimas į uolą apipintas voratinkliu, vadinasi, į uolą seniai niekas nebuvo kojos įkėlęs. Ir davė kareiviams įsakymą grįžti atgal.

Išgelbėjęs Jėzų, voras išgelbėjo tavo ir visų žmonių laimę. Todėl ir šiandien žmonės tiki, jog voras laimę neša.

Vytautas Dvarčionis

IŠ VĖŽLIŲ gyvenimo

Tokijo (Japonija) zooparko gyventojas - milžiniškas 143 kilogramus sveriantis Galapag salų vėžlys Tortulu labai vargo dėl savo didelio svorio. Veterinarai paskyrė griežtą dietą - bulves pakeitė žole. Metus pabadaęs ir numetęs dvidešimt kilogramų svorio, 250 metrų nuotolį nuo savo buveinės iki baseino Tortulu nužingsniavo per vieną valandą penkias minutes, sumušdamas savo ankstesnį "rekordą" dešimčia minučių.

Viename Londono bute atsirado "ratinis" vėžlys. Vėzlė Henrieta susižeidė koją ir apšlubo. Jos šeimininkai, pasitarę su veterinarais, prie šarvo apačios pritaisė du žaislinio vežimėlio ratukus. Henrietos užpakalinės kojytės pailsėjo ir greit pagijo, vėzlė taip priprato prie ratukų, kad buvo gaila juos nuimti. Su jais ji ėmė judėti kur kas greičiau ir jautė didelį malonumą.

Vėžlį Šv. Elenos saloje buvo prijaukinęs čia tremtyje gyvenęs ir miręs Prancūzijos imperatorius Napoleonas. Imperatorius mirė 1821 metais, o apie jo prijaukinto vėžlio mirtį laikraščiai parašė tik mūsų amžiaus antroje pusėje.

Balų vėžliai seniau gausiai gyveno pietinėje Lietuvos dalyje. Ne veltui juos dzūkai praminė geležinėmis varlėmis. Šienpjoviai net dalgius nulauždavo į jų šarvus. Iš tų šarvų buvo daromi indai.

Parengė Alvydas Daubaras

Kapitonas Edvardas Teach arba Juodabarzdis

Galima sakyti, kad nuotykinių romanų bei kino filmų pirato paveikslas sukurtas žiūrint į kapitoną Edvardą Teach, kurį paprastai vadino Juodabarzdžiu. Siaubą kėlė jau pati jo išvaizda: didelis, grėsmingas, juoda barzda dengė pusę veido ir beveik siekė juosmenį. Išvykdamas plėšikauti, savo barzdą Teach supindavo į keliolika kasyčių, o į kiekvieną kasytę įpindavo spalvotą kaspinėlių. Galite įsivaizduoti milžiną su pistoletais rankose ir už diržo, su plačia skrybėle, nuo kurios kraštų kaba degantys knatai. Tiems, kurie turėjo "laimės" susitikti su šiuo piratu, toji diena likdavo kaip didžiausias gyvenimo sukrėtimas.

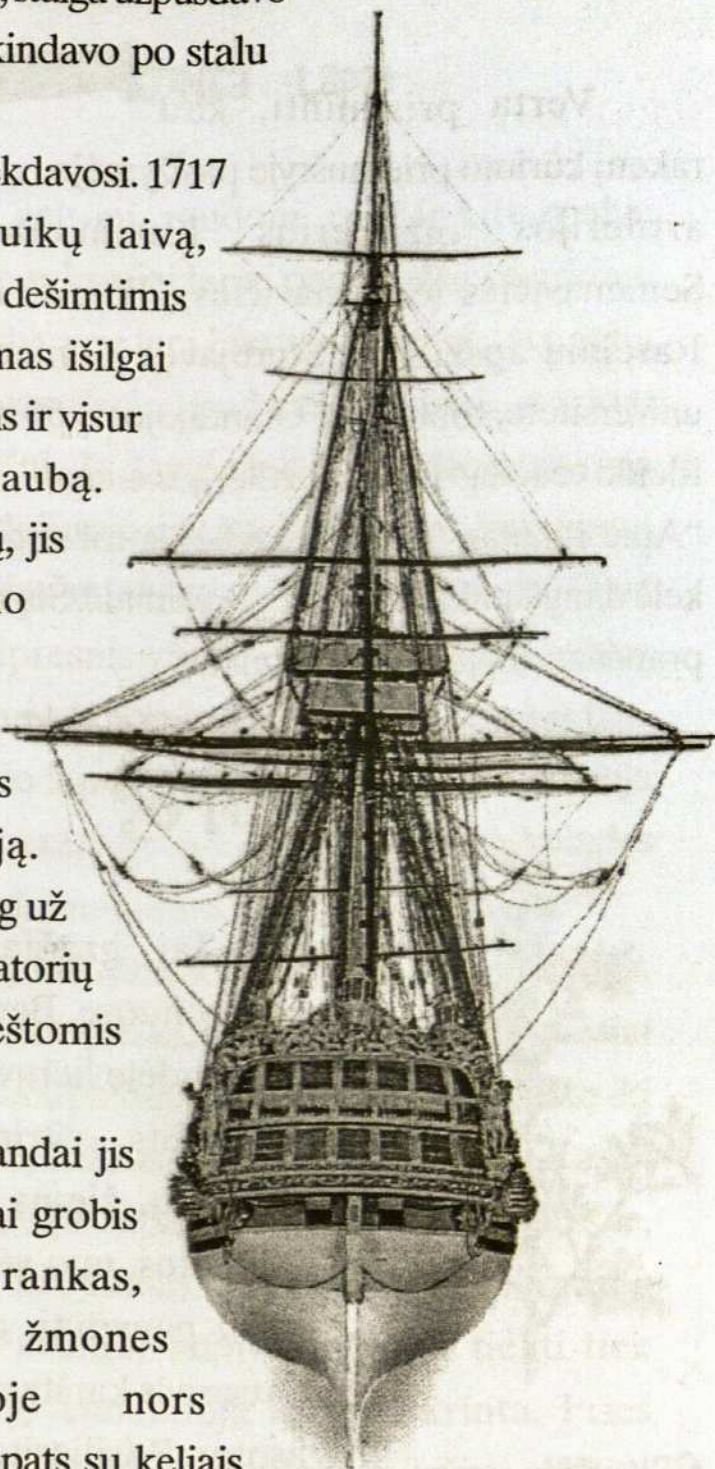
Juodabarzdis mėgdavo tokį pokštą: pasikvietęs į

kajutę savo pagalbininkus, staiga užpūsdavo žvakes ir gerokai papyškindavo po stalu iš visų pistoletų.

Teach kaip tyčia sekdavosi. 1717 metais jis užgrobė puikų laivą, apginklavo jį keturiomis dešimtimis patrankų ir, plaukiodamas išilgai Amerikos krantų, visiems ir visur kėlė patį tikriausią siaubą. Apiplėšęs daugybę laivų, jis be baimės išsilaipino viename South Carolina uoste ir iš gubernatoriaus pareikalavo visiškos amnestijos. Ir gavo ją. Galima net neabejoti, jog už tai Juodabarzdis gubernatorių gausiai apipylė prisiplėštomis brangenybėmis.

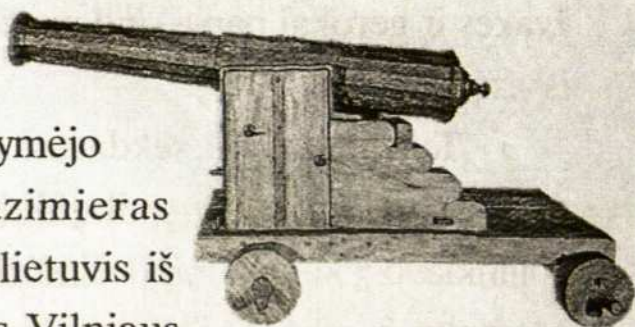
Tačiau savo komandai jis nebuvo toks dosnus. Kai grobis patekdavo į jo rankas, Juodabarzdis savo žmones išlaipindavo kokioje nors negyvenamoje saloje, o pats su keliais piratais išplaukdavo. Bet vieną kartą sėkmė kapitoną Juodabarzdį vis dėlto aplenkė. Jo burlaivį užklupo britų karinis laivas. Šiame mūšyje jis ir žuvo, gavęs net dvidešimt penkias žaizdas. Nukirsta Juodabarzdžio galva buvo pakabinta viename Didžiosios Britanijos laive.

Parengė Vytautas Račickas

ARTILERIJOS INŽINIERIUS

Verta prisiminti, kad raketų kūrimo priešaušryje pasižymėjo artilerijos inžinierius Kazimieras Semenavičius (Simonavičius), lietuvis iš Raseinių apskrities. Studijavęs Vilniaus universitete, tobulinosi Olandijoje. 1650 m. Amsterdame lotynų kalba išleido veikalą “Didysis artilerijos menas”. Trečiojoje šio kūrinio knygoje “Apie raketas” buvo daugybė lig tol negirdėtų sumanymų. Nuostabą kėlė daugiapakopių raketų brėžiniai... Šią knygą išvertė į vokiečių, danų, prancūzų, anglų, olandų kalbas.

Lietuvaičiai visada buvo ne iš kelmo spirti!

RŪTOS

Tai gražiai žaliuoja rūtos mūsų darželiuose. Beveik tūkstantį dainų apie jas yra sudėję lietuviai.

Rūta – citrinmedžių giminės. Išauga iki 2 pėdų, žiemą vasarą žalia. Jai patinka saulėtos, nuo vėjo apsaugotos vietos. Rūta gali pagydyti, gali ir susargdinti. Būkite atsargūs karštą vasaros dieną, ypač, jei rūtos rasotos. Prisiliesite – nudegsite.

Origami

... Ką gi reiškia šis paslaptingas žodis? Tai sena japonų liaudies meno šaka. Origami – popieriaus karpymas, lankstymas. Japonijoje vaikučiai jo mokomi nuo trejų, ketverių metų. Prie sveikinimo ar dovanėlės net ir suaugę japonai dažnai prideda savo rankomis lankstytą origamį. Tai laimės nešėjas, saugantis jį lanksčiusių rankų šilumą.

AUKSINIAI KRINTA LAPAI

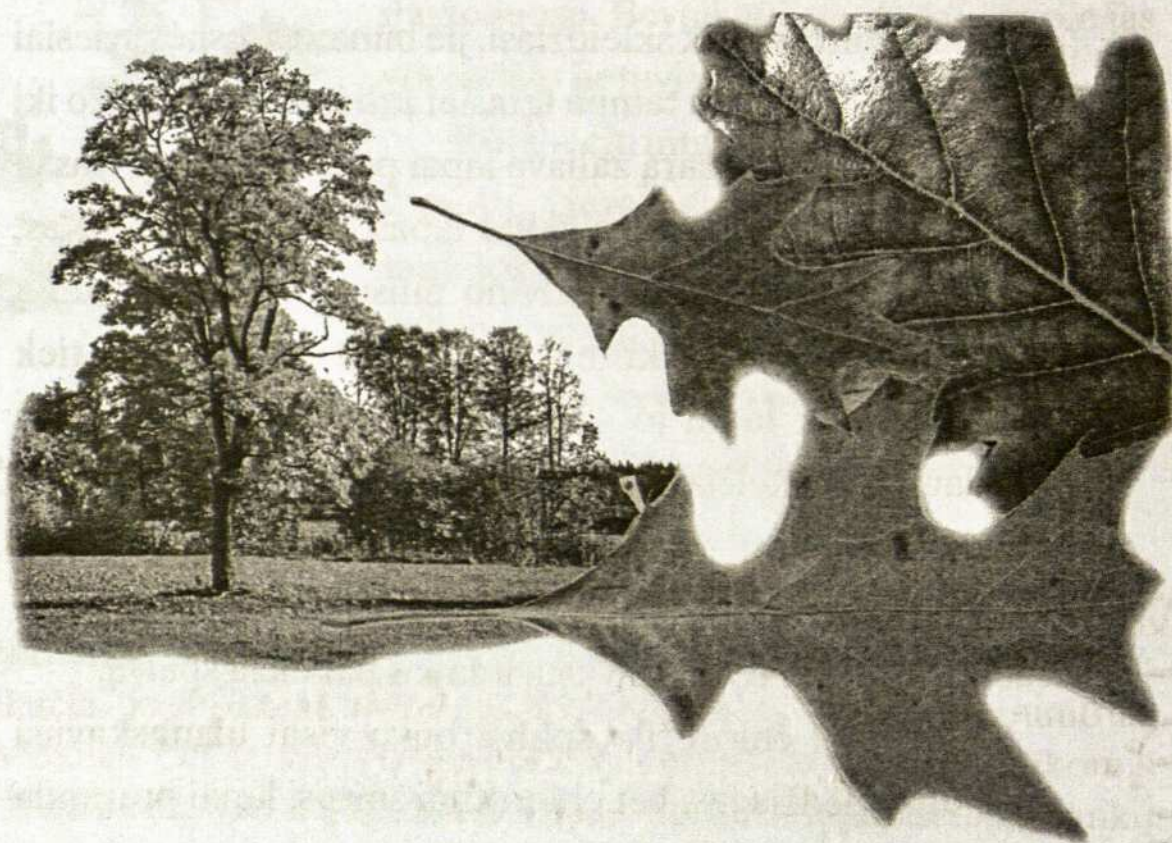
Ruduo. Krinta geltoni, raudoni, rudi ir kitų spalvų lapai. Pūsteli vėjelis ir auksiniai lapai pabyra dar smarkiau. Tiesiog pasakiški ankstyvą rudenį Lietuvos miškai: tarp eglių ir pušų auga spalvingos drebulės, beržai, uosiai, raudoni klevai ir išdidūs ąžuolai. Jų lapai vienas po kito atsiskiria nuo šakučių, ilgai svirduliuoja ore, lyg dvejodami, kur geriau būtų nukristi, ir pagaliau minkštai atsigula ant žemės. O jei po šalnos šiek tiek stipresnis vėjas – visas medžių parėdas nuplėšiamas ir šiugžda po kojomis storas, purus lapų kilimas. Iki spalio mėnesio galo lapų beveik nelieka, tik geltonuoja vienas kitas pavėlavęs berželis, raudonuoja keli lapai drebulės viršūnėje ir gelsvai rudi, nenumetę lapų stovi ąžuolai.

Keičiantis metų laikams, kinta medžių lapų spalva. Pavasarį, kai lapai tik skleidžiasi, jie būna ryškesnės šviesiai žalios spalvos, vėliau tampa tamsiai žali ir tokie išsilaiko iki pat rudens. Visą vasarą žaliavę lapai pakeitė spalvą. Kas gi nutiko? Kodėl taip staiga žalias lapas tapo geltonu? Kas, lyg paėmęs teptuką, nuspalvino mūsų medžių ir krūmų lapus? Temperatūra krenta, šaknys nebegali tiekti tiek vandens, kiek lapai jo sunaudoja ir lapai krinta. Prieš krisdami jie pakeičia spalvą. Chlorofilo (graikiškai chloros – žalias, phyllon – lapas – žaliasis augalų lapų dažas) mechanizmai išmontuojami. Kadangi tiekimas nebeveikia, žalieji grūdėliai išyra, išnyksta ir lapas pakeičia spalvą.

Iki šiol chlorofilo spalva buvo visai užmaskavusi spalvotas medžiagas, bet chlorofilui suirus, lapai praranda žalumą, ir juose išryškėja kitos įvairiaspalvės medžiagos.

Geltoną ir oranžinę spalvas suteikia grupė karotinių, kurių taip pat gausu morkose. Kitos spalvos kilusios iš spalvotų medžiagų, vadinamų antocianais, tirpalo, kuriame yra raudonų, mėlynų arba purpurinių dažų. Šie kaitaliojasi priklausomai nuo jų tirpalo rūgštingumo. Jei tirpalas rūgštus – paraudonuoja. Šviečiant saulei spalvos susimaišo. Iki pat savo gyvenimo pabaigos lapas kvėpuoja, jis dar gyvas – jame vyksta gyvybės procesai. Kuo stipresnė ir skaistesnė giedro dangaus šviesa, tuo ryškesnės ir grynesnės būna lapų spalvos.

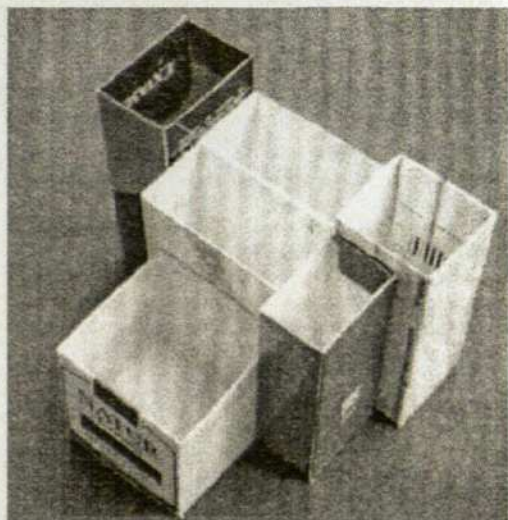
Ruduo – tai pasiruošimas žiemai. Ant to paties medžio lapai pagelsta ne visi iš karto. Pirmiausia pagelsta viršūnėse, šakų galuose, nes šios medžio dalys yra labiausiai nutolusios nuo šaknų sistemos, todėl joms neužtenka vandens ir lapai pradeda gelsti. Eidami parku ar nuostabia medžių alėja gėrimės po kojomis šlamenčiais lapais, o pakėlę akis į medžius, pamatome, kad medžiai pliki, ilsisi, miega. Artėja žiema...

LAISVALAIKIUI

Atostogų trupiniai

Prabėgo vasarėlė... Keliavote, lankėte, maudėtės ir šiaip smagiai laiką leidote. Tikriausiai prisirinkote ir smagias dieneles primenančių daiktelių: akmenėlių, kriauklelių, gal ir

pakrantės smėlio parsivežėte. Kur juos namuose padėti, kad nepasimestų ir dar ilgai vasarą primintų?

Padarykite iš jų pieštukinę.

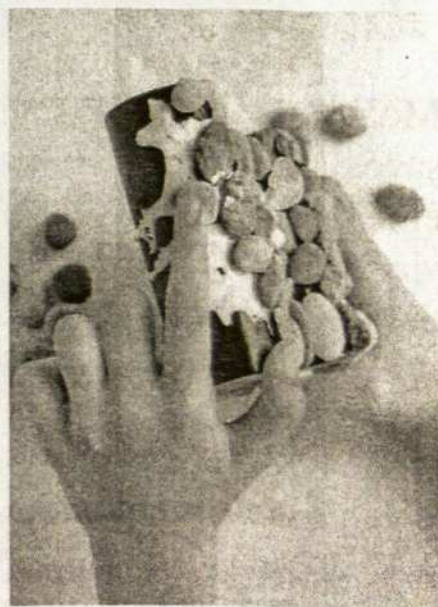

Pažvelkite į nuotrauką – tai labai paprasta. Suraskite namuose keletą dėžučių ir suklijuokite jas. Kai dėžutės tvirtai sukibs tepkite storesnį klijų sluoksnį joms ant šonų ir dėliokite pasirinktus

akmenėlius, kriaukleles ir t.t. Tarpelius tarp jų, kol klijai nesukietėjo, užpilkite smėliu. Ir viskas.

Tokiu būdu ant storo popieriaus lapo galite sudėlioti ir paveikslėlį.

Štai ir turite mielą vasaros prisiminimą arba puikią dovanėlę šeimos nariui ar draugui.

Juokų maišelis

Buvo maišelis pilnas juokų
Išbiro, išlakstė – po vieną, po du.
Pasislėpė jie po "Eglutės" šakelėm,
Bus linksma skaityti vaikams ir tėveliams.

- Mama, šiandien mokykloje aš padariau gerą darbą!
- Labai džiaugiuosi. Ir ką gi tu nuveikei?
- Žinai, Evaldas ant mokytojos kėdės padėjo smeigtuką, o aš paskutinę sekundę, kai jinai jau sėdosi, dar spėjau patraukti iš po jos kėdę!

Fizikos mokytojas klausia:

- Koks ryšys tarp žaibo ir elektros?

Kiek pagalvojęs, mokinyš atsako:

- Žaibas - tai nemokama elektra!

Kuo skiriasi krūmas nuo nusikaltėlio? Krūmą iš pradžių pasodina, ir tada jis užauga. Nusikaltėlis pirma užauga, o tada jį pasodina.

Mokykloje uždavė rašinėlį apie tai, kaip naminiai gyvūnai rodo savo dėkingumą. Vytuko rašinėlis baigėsi šitaip: "Ir mano šuo ėmė šokinėti, nenuleisdamas nuo manęs ištikimų akių ir vizgindamas uodega. Ne iš kiekvieno žmogaus sulauksi tokio dėkingumo".

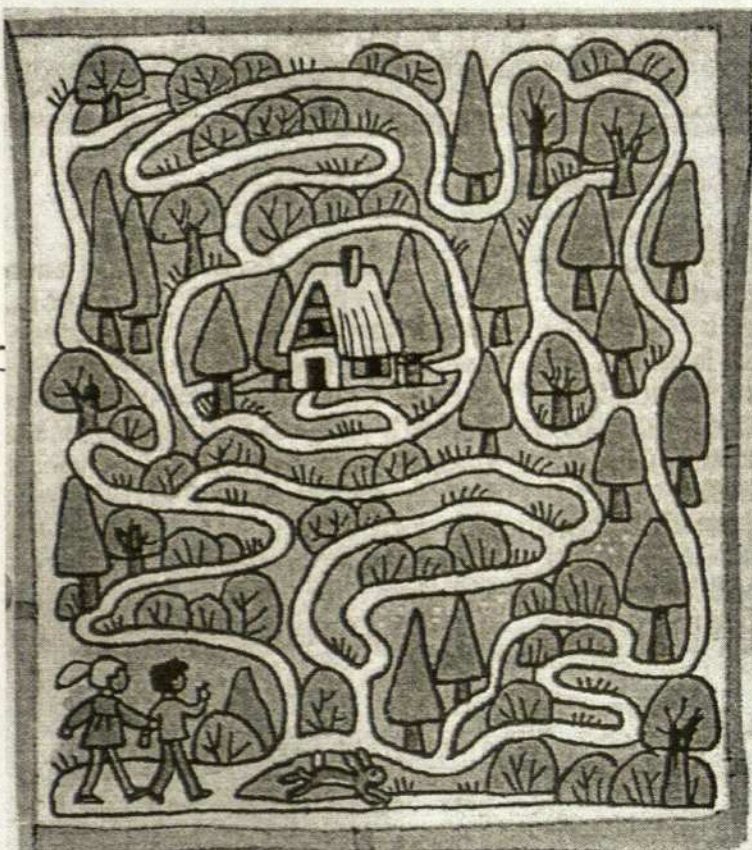
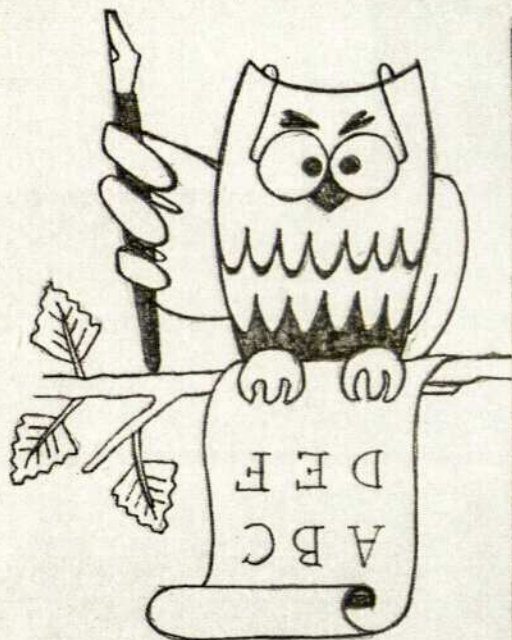

Mokytoja:

- Laurynai, pažadink savo suolo draugą!

Kumštelėk, ar ką!

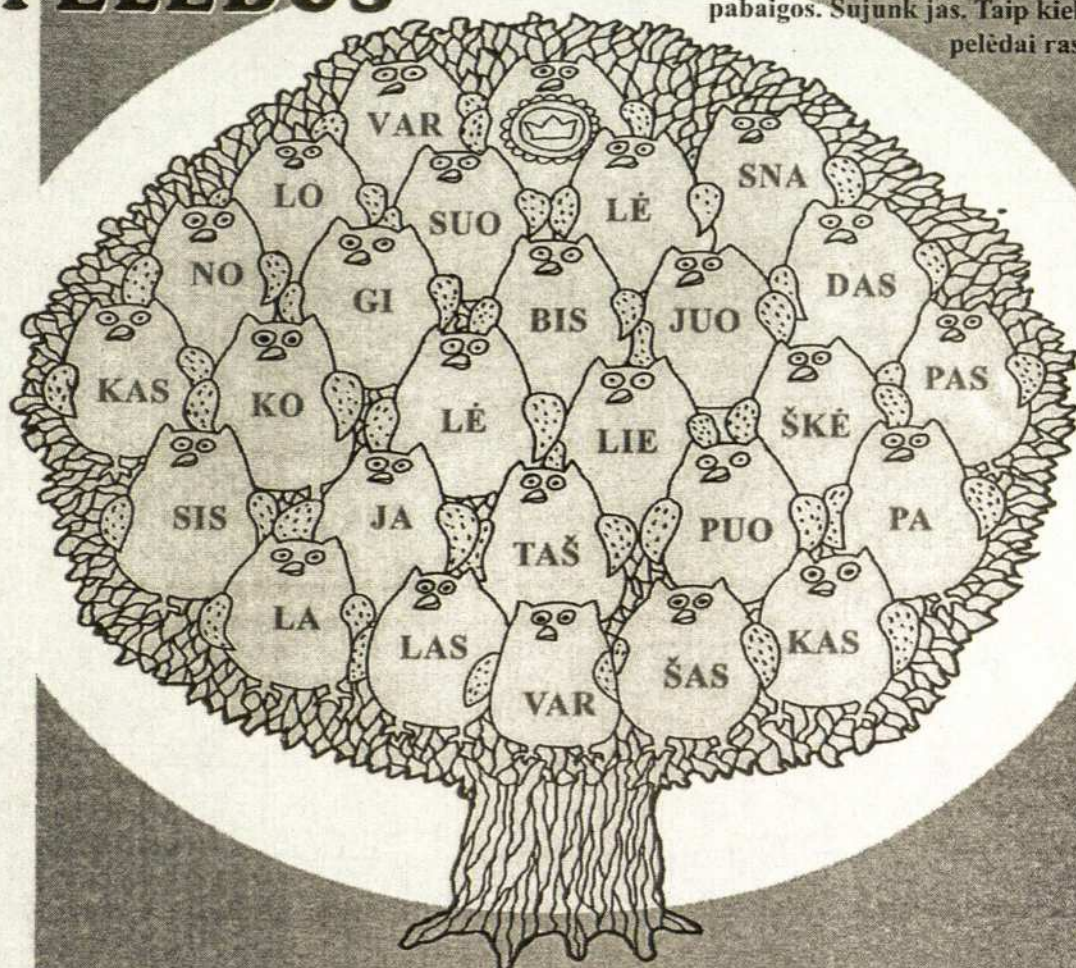
- Kodėl aš? Juk tai jūs jį užmigdėt!

Padėk vaikams
surasti kelią į
namus

PELĖDOS

Ant pelėdų – žodžių pradžios arba
pabaigos. Sujunk jas. Taip kiekvienai
pelėdai rasi porą.

EGLUTĖ
8812 W. 103 rd. St.,
Palos Hills, IL. 60465, USA
Tel. 708-430-1911

ALp(LKA)1785
2007, Nr.4

Justinos Pauplytės piešinys, Čikagos lituanistinė mokykla

ISSN 1078-411X